

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 08, 2018

Nummer 8, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:236](#) 20-02-2018

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:208](#) 16-02-2018

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1661](#) 20-02-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:559](#) 13-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1333](#) 12-02-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:1528](#) 08-02-2018

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:980](#) 20-02-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2018:977](#) 20-02-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1519](#) 14-02-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:1301](#) 14-02-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:592](#) 14-02-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:1252](#) 13-02-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:1251](#) 13-02-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:479](#) 09-02-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:569](#) 09-02-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:1354](#) 09-02-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:538](#) 31-01-2018

X/Y

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:603](#) 26-01-2018

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:8679](#) 24-05-2017

X/Struyk Verwo Infra B.V.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:308](#) 31-01-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:392](#) 24-01-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:265](#) 23-01-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:263](#) 23-01-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Gelderland](#) 21-11-2017

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 24-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 25-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Midden-Nederland](#) 07-02-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Rechtbank Amsterdam](#) 29-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Weigering WIA-uitkering. Voldoende zorgvuldig medisch onderzoek. Appellant is in staat om geselecteerde functies te vervullen.

Vanuit een situatie dat hij uitkering op grond van de Werkloosheidswet ontving, heeft appellant zich op 4 februari 2012 ziek gemeld, nadat hem een verkeersongeval was overkomen. Bij besluit van 4 maart 2014 heeft het UWV geweigerd aan appellant per 1 februari 2014 uitkering ingevolge de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen toe te kennen. Aan dat besluit liggen rapporten van een verzekeringsarts van 17 februari 2014 en van een arbeidsdeskundige van 3 maart 2014 ten grondslag. De WIA-uitkering is terecht geweigerd. Zorgvuldig medisch onderzoek. In functiemogelijkhedenlijst voldoende rekening gehouden met beperkingen. Voldoende onderbouwd dat appellant in staat is de geselecteerde functies te vervullen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:308

Zaaknummer: 15/6444 WIA

Rechters: E.W. Akkerman, F.M.S. Requisizione en A.T. de Kwaasteniet

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek tot vernietiging van de vaststellingsovereenkomst en vordering tot een schadevergoeding. Geen dwaling bij treffen definitieve schaderegeling. Geen sprake van tekortschieten in de uitvoering van de rechtsbijstand.

Consument is zowel op 5 december 2006 als op 8 mei 2007 bij een ongeval betrokken geweest. Consument heeft het verhaal van haar schade uitbesteed aan haar rechtsbijstandsverzekeraar. Consument is naar aanleiding van de ongevallen voor klachten aan de linkerarm, schouder, rug en nek door verschillende artsen onderzocht. Het medische dossier van Consument bevat stukken tot 10 september 2008 van onder andere een neuroloog, een chirurg, fysiotherapeuten en haar huisarts. Consument heeft een vaststellingsovereenkomst gesloten met de verzekeraar van de wederpartij om een definitieve regeling te treffen over de hoogte van haar schade. De rechtsbijstandsverzekeraar heeft Consument vooraf geïnformeerd dat zij na het sluiten van de vaststellingsovereenkomst geen aanvullende schade meer kan vorderen bij de verzekeraar van de wederpartij. Consument heeft in totaal € 50.000 ontvangen van de verzekeraar. Na het ondertekenen van de vaststellingsovereenkomst zijn de lichamelijke klachten van Consument toegenomen. Consument wenst dat de vaststellingsovereenkomst wordt vernietigd en dat haar aanvullende schade wordt vergoed. Consument is van mening dat de rechtsbijstandsverzekeraar haar beter had moeten informeren en dat zij heeft gedwaald omdat zij de gevolgen van het tekenen van de vaststellingsovereenkomst niet kon overzien.

De Commissie overweegt als volgt. Op grond van artikel 6:228 lid 2 BW verzet de aard van een vaststellingsovereenkomst zich tegen een beroep op vernietiging vanwege dwaling voor zover de dwaling betrekking heeft op een omstandigheid waaromtrent nu juist onzekerheid of geschil bestond (zie HR 15 november 1985, *NJ* 1986/228). De gevolgen van de vermeende dwaling blijven daarom voor rekening en risico van Consument gelet op de aard van de vaststellingsovereenkomst en de gegeven omstandigheden. Consument heeft die brief voor akkoord ondertekend. Gesteld noch gebleken is dat de Tegenpartij wist of moest begrijpen dat Consument niet in staat was een wilsverklaring af te leggen. Gezien die omstandigheden gaat de Commissie ervan uit dat de Tegenpartij er gerechtvaardigd op heeft vertrouwd dat de

wilsverklaring van Consument – de door haar ondertekende Vaststellingsovereenkomst – met haar werkelijke wil overeenkwam. Voorts heeft Consument de brief van de rechtsbijstandsverzekeraar waarin de gevolgen van het tekenen van de vaststellingsovereenkomst worden uitgelegd, getekend voor gezien. De rechtsbijstandverlener heeft in de gegeven omstandigheden op die verklaring van Consument mogen vertrouwen. De Commissie wijst de vorderingen van Consument af.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 25-01-2018

Zaaknummer: GC 2018-66

RECHTSPRAAK

Adequate rechtsbijstandsverlening. Geen sprake van misgelopen vergoeding letselschade in strafrechtelijke procedure door ondermaatse rechtsbijstand.

Belanghebbende heeft zich bij de Geschillencommissie erover beklagd dat de Verzekeraar hem geen adequate rechtsbijstand heeft verleend bij het beklag op grond van artikel 12 Sv. Volgens Belanghebbende is hem hierdoor de kans ontnomen om met succes schadevergoeding te vorderen van zijn werkgever en/of [naam 1] voor de beschadiging van zijn gehoor. Belanghebbende heeft gevorderd dat de Verzekeraar hem schadeloos stelt voor het bedrag dat hij door het handelen van Verzekeraar is misgelopen. Bovendien verlangt hij terugbetaling van de premie voor de rechtsbijstandsverzekering, omdat hij vindt dat hij niet heeft gekregen waarvoor hij heeft betaald.

Belanghebbende heeft een gehoorprobleem en draagt sinds 2012 een gehoorapparaat. Op 16 april 2013 heeft een voorval plaatsgevonden op de bouwplaats te [plaatsnaam] waar Belanghebbende aan het werk was. Volgens Belanghebbende heeft zijn collega [naam 1] met opzet met een hamer tegen een deur geslagen, waarachter Belanghebbende met een andere collega, [naam 2], stond te praten, en is daardoor het gehoorprobleem van Belanghebbende verergerd.

De conclusie is dat niet aannemelijk is dat betere rechtsbijstand tot een beter resultaat in de beklagprocedure zou hebben geleid. Dit brengt mee dat niet kan worden aangenomen dat Belanghebbende schade door de ondermaatse rechtsbijstand heeft geleden. Aan hem kan daarvoor dus geen schadevergoeding worden toegekend. Voor het terugbetalen van de premie van de rechtsbijstandsverzekering, zoals Belanghebbende verlangt, bestaat evenmin een grondslag. De Commissie van Beroep handhaaft het bindend advies van de Geschillencommissie.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 24-01-2018

Zaaknummer: CB2018-009

RECHTSPRAAK

Afwijzing WIA-uitkering. Teruggekeerde klachten leiden niet tot een arbeidsongeschiktheidspercentage groter dan 35 procent. Zorgvuldig medisch onderzoek.

Appellante is vanaf 1 januari 1999 werkzaam geweest als assistent administratief medewerkster bij [naam werkgever] in een omvang van gemiddeld 22,76 uur per week. Op 3 augustus 2009 is appellante betrokken geraakt bij een auto-ongeval. In verband hiermee heeft zij zich ziek gemeld met pijnklachten aan de nek en hoofdpijn. Eind 2010 is appellante hersteld verklaard. Met ingang van 1 januari 2011 is de arbeidsovereenkomst tussen appellante en [naam werkgever] ontbonden. Appellante is van 1 januari 2011 tot en met 30 juni 2012 geplaatst in een outplacementtraject bij POSG Professionals B.V. Na beëindiging van dit traject is appellante met ingang van 1 juli 2012 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW). Op 7 augustus 2012 heeft appellante zich, vanuit de WW, ziek gemeld vanwege nek-, schouder- en hoofdklachten, duizeligheid en concentratieproblemen. Bij besluit van 10 juli 2014 heeft het UWV vastgesteld dat voor appellante geen recht op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) is ontstaan, omdat appellante met ingang van 5 augustus 2014 minder dan 35 procent arbeidsongeschikt was. Zorgvuldig medisch onderzoek. Geen twijfel om over de medische grondslag van het bestreden besluit anders te oordelen dan de rechtbank heeft gedaan. Bij vaststelling van het WIA-dagloon terecht uitgegaan van refertejaar van 1 augustus 2011 tot 1 augustus 2012. Artikel 13 lid 1 Wet WIA. Eerste arbeidsongeschiktheidsdag is 7 augustus 2012.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:392

Zaaknummer: 15/7586 WIA

Rechters: C.C.W. Lange, B.M. van Dun en E. Dijt

RECHTSPRAAK

Arbeidsongeschikt door auto-ongeval. Intrekking en terugvordering van bijstand in verband met niet-gemelde epileeractiviteiten.

Appellante is anderhalf jaar geleden een auto-ongeluk overkomen naar aanleiding waarvan zij whiplashachtige klachten ervaart. Appellante ontving bijstand vanaf 30 maart 2006, laatstelijk op grond van de Participatiewet (PW). Tot 4 april 2013 ontving zij bijstand naar de norm voor gehuwden en vanaf die datum naar de norm voor een alleenstaande ouder. Op 30 december 2014 heeft het Team Handhaving van de gemeente [woonplaats] een anonieme tip ontvangen dat appellante inkomsten verwerft met het epilieren van wenkbrauwen en dagelijks veel klanten ontvangt, soms wel twintig tot dertig per dag. Naar aanleiding van deze tip heeft een medewerker van dat team een administratief vooronderzoek ingesteld. Uit het ingestelde onderzoek is gebleken dat appellante al ruim drie jaar op geld waardeerbare werkzaamheden (heeft) verricht. Zij epileert al drie jaar de wenkbrauwen van onder andere vrienden en burens. De omvang van deze werkzaamheden kan niet worden vastgesteld. De resultaten van het onderzoek zijn voor het college aanleiding geweest om bij besluit van 4 maart 2015 (besluit 1) de bijstand van appellante met ingang van 1 februari 2012 in te trekken. Het college heeft de onverschuldigd betaalde bijstand teruggevorderd en appellante een boete opgelegd wegens schending van de inlichtingenverplichting. De Raad verklaart het beroep gegrond en zal het bestreden besluit wegens strijd met artikel 3:2 en 7:12 lid 1 Algemene wet bestuursrecht (Awb) ook vernietigen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:263

Zaaknummer: 16/3985 PW

Rechters: E.C.R. Schut, W.F. Claessens en J.L. Boxum

RECHTSPRAAK

Geen immateriële schadevergoeding omdat redelijke termijn niet is overschreden. Betreft regime van vóór 1 juli 2013.

Schadevergoeding verzocht in verband met ten onrechte ingetrokken bijstand en ten onrechte ingehouden bedragen. Geen ruimte voor verdere vergoeding dan vergoeding wettelijke rente. Geen immateriële schadevergoeding toe te kennen. NB: betreft regime van vóór 1 juli 2013.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:265

Zaaknummer: 16/297 WWB

Rechters: E.C.R. Schut, W.F. Claessens en J.L. Boxum

Advocaten: P.N. Huisman

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Begroting van naar billijkheid vast te stellen vergoeding voor de immateriële schade die verzoekster heeft geleden als gevolg van een verkeersongeval in 1996. Rechtbank gebruikt datum ongeval als peildatum voor de begroting van het smartengeld (€ 65.000).

Verzoekster is in 1996, op dat moment 5 jaar oud, als rijder bij haar vader in de auto een ongeval overkomen. Een tegemoetkomende auto raakte op de verkeerde weghelft en is frontaal in botsing gekomen met de auto waarin verzoekster zich bevond. De tegemoetkomende auto, waarvan de beide inzittenden zijn overleden, was WA-verzekerd bij Achmea. Achmea heeft aansprakelijkheid erkend. Verzoekster verzoekt in dit deelgeschil een begroting van de naar billijkheid vast te stellen vergoeding voor het immateriële nadeel dat zij heeft geleden als gevolg van het ongeval in 1996. Volgens verzoekster moet de rechtbank bij deze begroting uitgaan van de situatie van 2016. Volgens Achmea moet worden uitgegaan van de datum van het ongeval.

De rechtbank overweegt dat als uitgangspunt heeft te gelden dat immateriële schade wordt geleden op het moment van het ongeval (HR 17 oktober 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZC2461). In beginsel is de vordering tot vergoeding van smartengeld dus vanaf die datum opeisbaar en gaat de wettelijke rente vanaf die datum lopen, ook als de omvang van de schade pas later wordt vastgesteld. Bovendien spelen bij de begroting van de hoogte van het smartengeld met name de aard en de ernst van het letsel een rol, en die factoren manifesteren zich in het algemeen ten tijde van dan wel kort na het ongeval.

Verzoekster heeft gesteld dat zij, als benadeelde, een keuze heeft ten aanzien van de vaststelling van de peildatum voor de begroting van het smartengeld. Dit standpunt is inderdaad in de literatuur verdedigd, maar is volgens de rechtbank niet onomstreden. De rechtbank stelt vast dat partijen in elk geval niet gezamenlijk hebben gekozen voor de datum van schadebegroting als peilmoment. Verzoekster heeft ter onderbouwing van haar standpunt dat voor de peildatum moet worden aangehaakt bij de datum van schadebegroting, slechts gewezen op een aantal uitspraken waarin de discussie over de veranderde opvattingen met betrekking tot compensatie van leed is aangehaald. De rechtbank onderkent deze discussie,

maar verzoekster heeft onvoldoende aanknopingspunten gesteld om aan te nemen dat juist in haar geval voor een later peilmoment dan de datum van het ongeval moet worden gekozen. Dat het juist Achmea was die wilde wachten met het vaststellen van de hoogte van het smartengeld, maakt dat niet anders. De rechtbank houdt bij het bepalen van de hoogte van het schadebedrag rekening met de thans bekende informatie omtrent waar de aard en de ernst van het ongeval in de ontwikkeling van verzoekster van kind tot volwassen vrouw toe hebben geleid, ook indien daarvoor als peilmoment de datum van het ongeval wordt aangehouden. Ten slotte is er in geval van immateriële schade, anders dan in geval van vermogensschade, geen sprake van een kapitalisatie van de schade die eerst in de toekomst daadwerkelijk zal worden geleden. Uitgaande van het hiervoor weergegeven uitgangspunt dat de immateriële schade wordt geleden ten tijde van het ongeval en de schade derhalve vanaf dat moment opeisbaar is, zal de rechtbank voor de begroting van het smartengeld uitgaan van de datum van het ongeval. De rechtbank houdt bij de begroting rekening met de bedragen die door Nederlandse rechters zijn toegekend in vergelijkbare gevallen, daaronder begrepen de maximaal toegekende bedragen. Hierbij neemt de rechtbank de sinds die uitspraken opgetreden geldontwaarding in aanmerking. Concreet betekent dit dat zo veel mogelijk is gelet op toegekende bedragen in vergelijkbare gevallen van Nederlandse rechters voor de datum van het ongeval (24 december 1996), met indexatie van die bedragen tot het niveau van 1996. De omstandigheden die de rechtbank hierbij in het bijzonder in aanmerking neemt, zijn de rolstoelafhankelijkheid van verzoekster, het feit dat zij sinds het ongeval voor een groot deel van haar dagelijkse verzorging afhankelijk is van de hulp van derden, dat zij moeite heeft met het onderhouden van relaties en het krijgen van een partner en dat zij naast fysieke beperkingen ook cognitieve stoornissen ondervindt. De rechtbank begroot de immateriële schadevergoeding op € 65.000. Dit bedrag is opeisbaar vanaf december 1996, zodat de wettelijke rente vanaf die datum toewijsbaar is.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 21-11-2017

Zaaknummer: C/05/322022 / HZ RK 17-27

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen doodslag in de zaak ‘Oostburg’. Broer en ouders van slachtoffer vorderen afzonderlijk van elkaar vergoeding van € 15.000 aan immateriële schade. Rechtbank verklaart hen niet-ontvankelijk in hun vorderingen. Aan de strenge voorwaarden voor het bestaan van shockschade is niet voldaan.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:977

Zaaknummer: 02-700051-17

Rechters: G.H. Nomes, M.P. Meeuwisse en M.E. de Boer

Advocaten: W.E.R. Geurts en S. van Steenberge

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Cassatie in het belang van de wet. Strafrechtelijke immuniteit gemeente? Nemen van verkeersmaatregelen is in het licht van het wettelijk kader een exclusieve bestuurstaak, dus op dit punt immuniteit. Plegen van onderhoud aan de weg is in het licht van het wettelijke kader geen exclusieve bestuurstaak, dus op dit punt geen immuniteit.

In de gemeente Stichtse Vecht is een motorrijdster de macht over haar stuur verloren, ten val gekomen en in botsing gekomen met een tegemoetkomende bedrijfsauto. De motorrijdster en haar passagier zijn als gevolg van dit ongeval overleden. Niet in geschil is dat het verkeersongeval is veroorzaakt door hobbels in het wegdek, die door de wortels van de bomen in de berm waren veroorzaakt. De gemeente is vervolgd wegens dood door schuld. Aan haar werd ten laste gelegd dat zij verwijtbaar heeft nagelaten aan de betreffende weg onderhoud te (laten) verrichten en/of heeft nagelaten voldoende verkeersmaatregelen te nemen, als gevolg waarvan twee personen zijn overleden. De rechtbank zag zich voor de vraag gesteld of de gemeente zich met betrekking tot deze ten laste gelegde gedragingen kon beroepen op strafrechtelijke immuniteit. De rechtbank heeft deze vraag ontkennend beantwoord. Ter onderbouwing van dit oordeel heeft de rechtbank het *Pikmeer II*-arrest aangehaald. Volgens de rechtbank volgt uit dit arrest dat voor strafrechtelijke immuniteit van een publiekrechtelijke rechtspersoon slechts ruimte is als sprake is van wat algemeen wordt aangeduid als een exclusieve bestuurstaak. De rechtbank is aan de hand van deze maatstaf tot het oordeel gekomen dat de gemeente in dit geval geen strafrechtelijke immuniteit toekomt. De advocaat-generaal heeft beroep in cassatie in het belang van de wet ingesteld. Het cassatiemiddel richt zich tegen het oordeel dat de gemeente in het onderhavige geval geen strafrechtelijke immuniteit toekomt. De Hoge Raad overweegt als volgt. Strafrechtelijke immuniteit van een openbaar lichaam als bedoeld in hoofdstuk 7 van de Grondwet dient slechts dan te worden aangenomen als de desbetreffende gedragingen naar haar aard en gelet op het wettelijk systeem rehtens niet anders dan door bestuursfunctionarissen kunnen worden verricht in het kader van de uitvoering van de aan het openbaar lichaam opgedragen bestuurstaak, zodat uitgesloten is dat derden in zoverre op gelijke voet als het openbaar lichaam aan het

maatschappelijk verkeer deelnemen (HR 6 januari 1998, ECLI:NL:HR:1998:AA9342, *NJ* 1998/367 (*Pikmeer II*)). De Hoge Raad oordeelt dat de rechtbank, door te oordelen dat voor het al dan niet genieten van strafrechtelijke immuniteit doorslaggevend is of sprake is van ‘wat algemeen wordt aangeduid als een exclusieve bestuurstaak’, dit toetsingskader niet kenbaar heeft aangelegd. Volgens de Hoge Raad komt het in gevallen als het onderhavige, waarin het gaat om het verwijt aan de gemeente dat een strafbaar feit het gevolg is van gebreken aan wegen die onder haar beheer vallen, voor de beantwoording van de vraag of de gemeente immuniteit toekomt, aan op de beoordeling van de aard van de ten laste gelegde gedraging(en) in het licht van het desbetreffende wettelijk systeem. Met betrekking tot het nalaten van het nemen van verkeersmaatregelen overweegt de Hoge Raad dat uit het wettelijk kader volgt dat het plaatsen van afzettingen en van verkeersborden die een maximumsnelheid aangeven, in beginsel dient te geschieden door middel van een verkeersbesluit van een openbaar lichaam als bedoeld in artikel 18 lid 1 (oud) WVV 1994. Uit artikel 1a Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) volgt bovendien dat het voor anderen verboden is om op, langs of boven de weg verkeerstekens aan te brengen of te verwijderen. De rechtbank heeft dit naar het oordeel van de Hoge Raad miskend door te oordelen dat het nemen van deze verkeersmaatregelen ook door anderen dan bestuursfunctionarissen in het kader van de uitvoering van de aan het openbaar lichaam opgedragen bestuurstaak kan worden verricht. Wat betreft het nalaten van het plegen van onderhoud aan de weg overweegt de Hoge Raad dat de gemeente op grond van artikel 16 Wegenwet een zorgplicht heeft met betrekking tot het wegbeheer, maar dat dit niet betekent dat het feitelijke onderhoud van de wegen – en daarmee ook het nalaten van het plegen van dit onderhoud – naar zijn aard en gelet op het wettelijk systeem niet door anderen dan bestuursfunctionarissen in het kader van de uitvoering van de aan het openbaar lichaam opgedragen bestuurstaak kan worden verricht. Wat betreft het aan de gemeente ten laste gelegde nalaten van het plegen van onderhoud aan de weg, geeft het oordeel van de rechtbank volgens de Hoge Raad dan ook geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak voor zover de rechtbank heeft beslist dat het Openbaar Ministerie ontvankelijk is voor zover aan de gemeente wordt verweten dat zij heeft nagelaten verkeersmaatregelen te nemen, maar verwerpt het beroep voor zover de rechtbank heeft beslist dat het Openbaar Ministerie ontvankelijk is in de vervolging voor zover aan de gemeente wordt verweten dat zij heeft nagelaten voldoende onderhoud aan de weg te (laten) plegen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:236

Zaaknummer: 17/04929

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en M.T. Boerlage

Wetsartikelen: 16 Wegenwet, 18 Wegenwet, 15 WVV 1994, 16 WVV 1994, 18 WVV 1994 en 51 Sr

RECHTSPRAAK

Whiplash na verkeersongeval. Verlies verdienvermogen. Oordeel over het bestaan en de omvang van de klachten dient te geschieden aan de hand van de maatstaf van een plausibel klachtenpatroon. Hof gelast comparitie van partijen.

Appellante is in 2010 het slachtoffer geworden van een verkeersongeval, waarbij zij als bestuurder van een op dat moment stilstaande auto van achteren is aangereden. Bovemij, de WA-verzekeraar van de bestuurder van het voertuig waarmee appellante is aangereden, heeft volledige aansprakelijkheid erkend voor dit ongeval. Appellante heeft een whiplash opgelopen en kan hierdoor het restaurant dat zij voor het ongeval met haar echtgenoot dreef, niet meer drijven. In 2011 is het restaurant verkocht. De rechtbank heeft in eerste aanleg geoordeeld dat uit het in 2012 opgestelde deskundigenrapport niet is gebleken dat appellante nog blijvende lichamelijke afwijkingen of beperkingen had. De rechtbank oordeelde verder dat indien er veronderstellenderwijs van wordt uitgegaan dat appellante van 2010 tot 2012 volledig arbeidsongeschikt is geweest, appellante onvoldoende heeft onderbouwd dat haar schade (te weten: gemiste inkomsten uit onderneming) in die periode meer bedroeg dan het bedrag dat Bovemij haar aan voorschotten reeds had betaald (€ 113.000). Met de grieven komt appellante op tegen de oordelen van de rechtbank over het bestaan en de omvang van de klachten van appellante en de inkomsten uit onderneming. Het hof gaat eerst in op de grieven 7 t/m 10, die de inkomsten uit onderneming betreffen. Het hof overweegt dat de schade van appellante wegens verlies van verdienvermogen kan worden begroot door het inkomen van appellante na het ongeval te vergelijken met het inkomen dat zij zou hebben genoten in de hypothetische situatie waarin het ongeval niet zou hebben plaatsgevonden. Op appellante rusten de stelplicht en de bewijslast, al mogen aan het bewijs van de hypothetische situatie geen al te hoge eisen worden gesteld. De benadering van de hypothetische situatie moet geschieden aan de hand van de inkomsten uit het restaurant in de periode voorafgaand aan het ongeval. Op basis van deze gegevens over de feitelijke situatie voorafgaand aan het ongeval kan vervolgens, rekening houdend met informatie over onder meer de resultaten van de horeca in latere jaren, worden bepaald wat naar redelijke verwachting in de hypothetische situatie het resultaat van het restaurant zou zijn geweest en, in het verlengde daarvan, het inkomen van

appellante. Appellante hoeft ten aanzien van de stelplicht en het bewijs van de feitelijke situatie niet tegemoetgekomen te worden. Het hof oordeelt, net als de rechtbank, dat appellante haar stelling dat het inkomen uit het restaurant meer dan € 15.000 bruto per jaar heeft bedragen, onvoldoende heeft onderbouwd. Het hof acht de schriftelijke verklaringen die appellante heeft overgelegd teneinde te bewijzen dat bij het restaurant 5-10 personen als personeel werkzaam waren, niet geloofwaardig. Een aantal van die verklaringen zijn in hetzelfde handschrift opgesteld en de inhoud van de verklaringen is in strijd met eerdere uitspraken van appellante. Ook heeft appellante geen enkele inzage gegeven in de kasstromen die volgens haar zouden hebben plaatsgevonden, waardoor het hof niet kan aannemen dat appellante en haar echtgenoot er daadwerkelijk zo'n royale levensstijl op nahielden als appellante beweerde. Mitsdien oordeelt het hof dat grieven 7 t/m 10 falen. De grieven 1 t/m 6 betreffen het oordeel van de rechtbank over het bestaan en de omvang van de klachten van appellante. Het hof stelt vast dat, ondanks het felle, soms bijna ideologische debat dat partijen hebben gevoerd over de klachten van appellante, onvoldoende duidelijkheid bestaat omtrent dit geschilpunt. Het hof oordeelt dat van belang is dat de rechtbank het bestaan van de klachten, in het licht van de overgelegde rapporten, ten onrechte heeft getoetst aan het criterium dat objectief wordt vastgesteld dat de klachten van appellante reëel, niet ingebeeld, niet voorgewend en niet overdreven zijn. De rechtbank verwijst voor dit criterium weliswaar naar het bekende arrest van de Hoge Raad van 8 juni 2001 (ECLI:NL:HR:2001:AB2054 (*Zwolsche Algemeene/De Greef*)), maar in dat arrest heeft de Hoge Raad dat criterium niet zelf geformuleerd, maar slechts weergegeven dat het hof dit heeft overwogen. De juiste maatstaf is, volgens inmiddels vaste rechtspraak, dat de benadeelde moet stellen en zo nodig bewijzen dat hij aan gezondheidsklachten lijdt. Wanneer kan worden vastgesteld dat het klachtenpatroon plausibel is, wat doorgaans het geval zal zijn bij een consistent, consequent en samenhangend patroon van klachten, kan van het bestaan van klachten – overigens ook als het niet of moeilijk objectiveerbare klachten betreft – worden uitgegaan. Daarbij heeft te gelden dat het enkele feit dat sprake is van enige aggraving, niet meteen betekent dat de klachten niet in aanmerking kunnen worden genomen. Relevant is wat het karakter (opzettelijk of onbewust, ingegeven door psychische factoren of niet) en de omvang is van de aggraving. Het hof heeft behoefte aan meer informatie en gelast daarom een comparitie van partijen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1661

Zaaknummer: 200.166.295/01

Rechters: H. de Hek, M.M.A. Wind en I.F. Clement

Advocaten: J. Schep en J.M.H.W. Bindels

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen doodslag in de zaak ‘Oostburg’. Broer en ouders van slachtoffer vorderen afzonderlijk van elkaar vergoeding van € 15.000 aan immateriële schade. Rechtbank verklaart hen niet-ontvankelijk in hun vorderingen. Aan de strenge voorwaarden voor het bestaan van shockschade is niet voldaan.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2018:980

Zaaknummer: 02-700048-17

Rechters: G.H. Nomes, M.P. Meeuwisse en M.E. de Boer

Advocaten: W.E.R. Geurts en S. van Steenberge

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Zorgplicht school jegens leerling met dyslexie. Sprake van een redelijk handelende school als deze school aanpassingen aanbiedt en toepast die de leerling in staat stellen om de belemmering die de dyslexie met zich brengt, zo veel als mogelijk op te heffen. Letselschade Richtlijn Studievertraging niet van toepassing, want geen feitelijk opgetreden vertraging vastgesteld. Ook geen analoge toepassing van deze richtlijn.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:592

Zaaknummer: C/01/314895 / HA ZA 16-738

Rechters: A.G.M.H. Bennenbroek

Advocaten: W.D. Berkhout en G.J. Heussen

RECHTSPRAAK

Moeder pleegt onrechtmatige daad jegens vader door deze laatste te beschuldigen van kindermishandeling van hun zoontje. Uitspraken mogen, ondanks vrijheid van meningsuiting, niet onrechtmatig zijn. Beschuldiging van kindermishandeling in beginsel onrechtmatige inbreuk op persoonlijke levenssfeer beschuldigde. Geen sprake van rechtvaardigingsgrond. Toewijzing € 1.000 immateriële schadevergoeding aan vader.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:1301

Zaaknummer: C/10/522329 / HA ZA 17-240

Rechters: W.J. van den Bergh

Advocaten: M.Ch. Kaaks en S.F. Kalff

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Voormalig penningmeester van de Kerkenraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk Den Haag is veroordeeld voor seksueel misbruik en mishandeling. Rechtbank wijst aan twee slachtoffers vergoeding van hun immateriële schade toe (€ 5.000 en € 2.000).

De verdachte, voormalig penningmeester van de Kerkenraad van de Christelijke Gereformeerde Kerk Den Haag, is in deze zaak onder andere veroordeeld voor seksueel misbruik en mishandeling. Verschillende slachtoffers hebben zich als benadeelde partij gevoegd in deze procedure. Tussen slachtoffer 1 en de verdachte bestond een sm-relatie, maar volgens de rechtbank is de verdachte hierin te ver gegaan. Dit resulteert in een veroordeling voor mishandeling. Bij slachtoffer 1 is sprake van een licht verstandelijke beperking. Ten aanzien van slachtoffer 2 staat vast dat de verdachte haar, terwijl hij wist dat zij minderjarig was, geld heeft beloofd in ruil voor het verrichten van sm-handelingen en dat hij haar heeft mishandeld. Slachtoffer 1 heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding van € 15.884,95, bestaande uit onder andere € 15.000 aan immateriële schade. Ook slachtoffer 2 vordert € 15.000 ter vergoeding van haar immateriële schade.

De rechtbank overweegt ten aanzien van slachtoffer 1 dat voldoende onderbouwd en niet gemotiveerd betwist is dat zij als gevolg van de mishandelingen immateriële schade heeft geleden als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW. De rechtbank overweegt verder dat de enkele omstandigheid dat er bij slachtoffer 1 reeds eerder sprake was van psychische klachten, niet betekent dat er geen schade kan worden vastgesteld ten gevolge van het bewezenverklaarde. De rechtbank acht toewijzing van een bedrag van € 5.000 ter vergoeding van de immateriële schade van slachtoffer 1 billijk. De rechtbank heeft bij deze schatting gewicht toegekend aan de aard van de handelingen, het feit dat deze gedurende een langere periode, bij herhaling, hebben plaatsgevonden, de kwetsbare positie van slachtoffer 1 als deelnemer aan het sm-spel en haar relatief jonge leeftijd.

Met betrekking tot de vordering van slachtoffer 2 overweegt de rechtbank als volgt. Wat het

bewezenverklarde zedenfeit betreft, vormt de beoordeling van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding. De rechtbank acht namelijk niet uitgesloten dat in een civiele procedure verweren kunnen worden opgeworpen zoals door de raadsman aangevoerd, waaronder een beroep op eigen schuld in civielrechtelijke zin. Voor beantwoording van de vraag of hiervan sprake is, is in de strafrechtelijke procedure geen plaats. Het voorgaande geldt echter niet voor de schade die het gevolg is van de mishandeling. De rechtbank acht voldoende onderbouwd en onvoldoende gemotiveerd betwist dat slachtoffer 2 als gevolg van de mishandeling immateriële schade als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 BW heeft geleden. Wederom neemt de rechtbank de aard van de mishandelingen, de kwetsbare positie van slachtoffer 2 als deelnemer aan het sm-spel en haar jonge leeftijd in aanmerking. Wel heeft slachtoffer 2 veel minder contact met de verdachte gehad dan slachtoffer 1. De rechtbank acht daarom toewijzing van een bedrag van € 2.000 aan slachtoffer 2 billijk. Ten aanzien van het meer gevorderde worden de slachtoffers niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1519

Zaaknummer: 09/807294-16

Rechters: J.E. Bierling, M.A.J. van de Kar en N.I.S. Wallet

Advocaten: C.P. Zwaanswijk en I. Baggerman-Scherpenisse

Wetsartikelen: 300 Sr en 322 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Voegingsformulier is noch door slachtoffer, noch door diens advocaat als gemachtigde ondertekend. Gebrek wordt voor gedekt gehouden, nu advocaat van benadeelde partij ter terechtzitting in eerste aanleg en in hoger beroep is verschenen en vordering heeft toegelicht. Toewijzing € 1.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer.

De verdachte is in deze zaak veroordeeld voor poging tot doodslag. Tussen de verdachte en het slachtoffer ontstond een conflict over de vraag op wiens naam de auto, die ten tijde van het conflict nog op naam van de verdachte stond, maar feitelijk werd gebruikt door het slachtoffer, zou moeten staan. Naar aanleiding van dit conflict heeft de verdachte het slachtoffer onverhoeds met een mes in zijn borststreek gestoken. Het slachtoffer heeft zich als benadeelde partij in het strafproces gevoegd en heeft in totaal een bedrag van € 3.620 aan schadevergoeding gevorderd, welk bedrag uiteenvalt in onder andere een bedrag van € 1.500 als smartengeld voor het opgetreden fysieke letsel (in de vorm van een litteken) en de ziekenhuisopname en een bedrag van € 2.000 als smartengeld voor psychisch letsel. De verdediging heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij in deze vordering, omdat het voegingsformulier niet is ondertekend.

Het hof overweegt hieromtrent als volgt. Uit artikel 51f, 51g en 51c Sv, in samenhang gelezen, blijkt dat voeging als benadeelde partij kan plaatsvinden door een daartoe uitdrukkelijk gevolmachtigde advocaat. Het hof stelt vast dat zich bij de stukken van het geding een voegingsformulier bevindt waarin is vastgelegd dat de advocaat van de benadeelde partij door deze laatste gemachtigd is om hem te vertegenwoordigen in de voegingsprocedure tegen de verdachte. Dit voegingsformulier is noch door de benadeelde partij, noch door diens advocaat ondertekend. Dit had volgens het hof wel moeten gebeuren. Het hof ziet zich daarom voor de vraag gesteld of dit gebrek dient te worden gesanctioneerd met niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij in haar vordering. Het hof oordeelt dat het aan de vordering klevende gebrek in casu voor gedekt kan worden gehouden, nu de advocaat van de benadeelde partij zowel ter terechtzitting in eerste aanleg als in hoger beroep is verschenen en toen de vordering

en de gronden waarop deze berust, heeft toegelicht. Een andersluidend oordeel strookt ook niet met de algehele strekking van artikel 51g Sv, nu met de wijziging van dit artikel blijkt de memorie van toelichting juist bedoeld is om slachtoffers van een strafbaar feit te beschermen. Het hof concludeert dat de benadeelde partij ontvangen kan worden in haar vordering tot schadevergoeding. Het hof wijst deze vordering gedeeltelijk toe, namelijk voor een bedrag van € 1.050, waarvan € 1.000 ter vergoeding van immateriële schade.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:559

Zaaknummer: 20-003401-16

Rechters: J. Platschorre, P. Fortuin en P.J. Hödl

Advocaten: P.W. Szymkowiak

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met een aan de zorg en waakzaamheid van verdachte toevertrouwde minderjarige, te weten de pleegdochter van medeverdachte. Slachtoffer verkeerde tijdens de ontucht in staat van verminderd bewustzijn, omdat verdachte en medeverdachte haar alcoholische dranken hadden toegediend. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 5.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:1252

Zaaknummer: 1570002516

Rechters: P.H.B. Littooy, N.O.P. Roché en M.E. Francke

Advocaten: H. Teunisse

Wetsartikelen: 243 Sr, 248 Sr en 249 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met pleegdochter, die tijdens de ontucht in staat van verminderd bewustzijn verkeerde, omdat verdachte en medeverdachte haar alcoholische dranken hadden toegediend. Slachtoffer ziet sindsdien een psycholoog in verband met haar psychische klachten. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 5.000 aan slachtoffer.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:1251

Zaaknummer: 1570002416

Rechters: P.H.B. Littooy, N.O.P. Roché en M.E. Francke

Advocaten: J.J. Jorna

Wetsartikelen: 243 Sr, 248 Sr en 249 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot zware mishandeling huisgenoot door hem in de rug te steken met een mes. Slachtoffer vordert € 20.000 ter vergoeding van immateriële schade. Hof wijst deze vordering slechts gedeeltelijk toe (€ 1.000). Voor het overige levert behandeling van de vordering een onevenredige belasting van het strafgeding op.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1333

Zaaknummer: 21-004076-17

Rechters: T.H. Bosma, E.M.J. Brink en K. Lindenberg

Advocaten: V.H. Hammerstein

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met minderjarige dochter. Volledige toewijzing vordering € 6.000 immateriële schadevergoeding aan slachtoffer, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder. Vraag of, in hoeverre en op welke wijze het slachtoffer in de toekomst zal kunnen beschikken over de door verdachte uit te keren schadevergoeding is civielrechtelijke aangelegenheid tussen slachtoffer en wettelijk vertegenwoordiger.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:1528

Zaaknummer: 21-003832-17

Rechters: T.H. Bosma, L.T. Wemes en K. Lahuis

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 244 Sr en 248 Sr

RECHTSPRAAK

Verklaring voor recht dat voortdurende arbeidsongeschiktheid in causaal verband staat tot eiser overkomen verkeersongeval, afgewezen. Geen reden om deskundigenrapport niet als uitgangspunt te nemen.

Eiser is een verkeersongeval overkomen waarbij een bestelbus achterop zijn stilstaande auto reed. ASR, de WAM-verzekeraar van de bestuurder van de bestelbus, heeft aansprakelijkheid erkend. Ten tijde van het ongeval was eiser medeaandeelhouder (32%) van onderneming 1 en medevennoot van onderneming 2. Volgens eiser heeft de arbeidsongeschiktheid die hij, naar hij stelt, heeft ervaren als gevolg van het ongeval, ertoe geleid dat geschillen ontstonden tussen zijn medeaandeelhouders en medevennoten. Eiser zou door de klachten die hij ondervond als gevolg van het ongeval niet in staat zijn geweest om de met zijn zakenpartners gemaakte afspraken na te komen. Daardoor zouden zijn medeaandeelhouders en medevennoten hun samenwerking met eiser hebben beëindigd, welke gang van zaken uiteindelijk, naar eiser stelt, resulteerde in een ernstige depressie. Het geschil waar de rechtbank zich nu over buigt, spitst zich toe op de vraag of de ernstige depressieve klachten waar eiser aan lijdt, kunnen worden toegerekend aan het ongeval en of bij de beoordeling daarvan de deskundigenrapporten van de neuroloog die eerder als deskundige benoemd is door de rechtbank, als uitgangspunt kunnen worden genomen. De rechtbank overweegt dat een rapport dat afkomstig is van een door de rechtbank benoemde deskundige in beginsel als uitgangspunt te gelden heeft. Dit kan anders zijn indien er steekhoudende en zwaarwegende bezwaren tegen het rapport zijn. De rechtbank is van mening dat de bezwaren van eiser tegen onderdelen van het rapport op zichzelf geen reden zijn om voorbij te gaan aan de bevindingen van de neuroloog. Uit het rapport van de neuroloog blijkt dat de nek-, hoofdpijn- en schouderklachten van eiser aan het ongeval kunnen worden toegerekend. Wel heeft de deskundige geconcludeerd dat de nekkklachten objectief gezien niet (meer, ten tijde van het onderzoek) tot beperkingen zouden leiden. Met betrekking tot de hoofdpijnklachten van eiser schrijft de deskundige in zijn rapport dat deze worden verklaard door het ongevalsmechanisme en dat de duur van die hoofdpijnklachten dus beperkt is. De klachten van eiser hielden weliswaar aan, maar de deskundige acht het goed denkbaar dat (het voortduren van) de hoofdpijnklachten mede het

gevolg is van de voor eiser zeer stresserende situatie dat hij in de periode rond het ongeval problemen met zijn zakenpartners had. Uit de jurisprudentie van de Hoge Raad (HR 8 juni 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB2054) blijkt van een ruime toerekening in geval van letselschade, maar de bewijslast van het causaal verband tussen het ongeval en de gestelde schade ligt wel bij eiser. De hiervoor genoemde nek-, schouder- en hoofdpijnlachten kunnen worden aangeduid als ‘whiplashachtige klachten’, waarvan het algemeen bekend is dat deze door een achteropaanrijding veroorzaakt kunnen worden. De rechtbank acht het aannemelijk dat eiser als gevolg van deze klachten gedurende een periode minder belastbaar is geweest. Het betoog van eiser dat daarmee ook het causaal verband moet worden aangenomen tussen het ongeval en zijn ernstig depressieve klachten, omdat deze zijn ontstaan na het ongeval en hij voordien nooit dergelijke klachten heeft gehad, gaat niet zonder meer op. De ernstig depressieve klachten zijn geen algemeen bekend gevolg van een achteropaanrijding. Bovendien mogen er volgens de jurisprudentie geen andere, buiten het ongeval gelegen klachten aanwezig zijn. In de onderhavige zaak kan het bestaan van zo’n oorzaak niet worden uitgesloten, nu in de betreffende periode ook ernstige conflicten speelden tussen eiser en zijn zakenpartners, die er uiteindelijk in hebben geresulteerd dat hun samenwerking is stopgezet. Volgens de rechtbank is niet vast komen te staan dat eiser in de periode na het ongeval zodanig beperkt was dat hij in de periode waarin hij uit zijn functie werd gezet, in het geheel niet in staat was om op te komen voor zijn belangen. Maar ook indien eiser zodanig beperkt zou zijn geweest, had het op zijn weg gelegen een derde in te schakelen die hem bij de uitvoering van zijn taken kon helpen. Dit heeft eiser nagelaten. De rechtbank concludeert dat niet valt in te zien wat een nader onderzoek door de door eiser aangedragen deskundige (neuroloog) kan toevoegen aan de bevindingen van de deskundige. Het rapport van de deskundige heeft als uitgangspunt te gelden. Op grond van dit rapport is aannemelijk geworden dat eiser gedurende enige tijd na het ongeval whiplashachtige klachten heeft ondervonden, maar is niet komen vast te staan dat de voortdurende arbeidsongeschiktheid als gevolg van de ernstige depressie waaraan eiser lijdt aan het verkeersongeval kan worden toegerekend. De rechtbank wijst de vorderingen daarom af.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-02-2018

Zaaknummer: C/16/422294/ HA ZA 16-641

RECHTSPRAAK

Kort geding. Verzoek om voorschot van € 50.000 op de door eiser als gevolg van verkeersongeval geleden schade, bestaande uit inkomensverlies enerzijds en door eiser gemaakte kosten ter vaststelling van aansprakelijkheid (kosten advocaat en vertaalkosten van de Russische medische stukken) anderzijds, deels toegewezen (€ 6.500). Naar huidige stand van debat onvoldoende onderbouwd dat Aegon aansprakelijk is voor inkomensverlies, dus geen reden voor voorschot. Wel voorschot met betrekking tot tweede schadepost, nu deze kosten noodzakelijk waren om duidelijkheid te krijgen in het debat.

Met dank aan Letselschademagazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 29-01-2018

Zaaknummer: C/09/540201 / KG ZA 17-1284

RECHTSPRAAK

Herstellvonnis (eerdere uitspraak: PS 2018-0063). De in de oorspronkelijke uitspraak opgenomen billijke vergoeding van € 154.024,87, wordt gewijzigd in € 115.453,80.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 26-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:603

Zaaknummer: 6345854 UC VERZ 17-12665 MCE/30660

Rechters: J.J.M. De Laat

Advocaten: R.G. Prakke en C.C. Oberman

RECHTSPRAAK

Cassatie. Artikel 81 RO. Motorrijder arbeidsongeschikt geraakt als gevolg van eenzijdig ongeval. UWV zoekt regres op gemeente Amsterdam. Cassatiemiddelen, inhoudende dat hof omkering bewijslast of verzwaarde motiveringsplicht aan gemeente had moeten opleggen, kunnen niet tot cassatie leiden.

Aanleiding voor deze zaak is een ernstig eenzijdig ongeval dat een motorrijder is overkomen in de gemeente Amsterdam, als gevolg waarvan hij ernstig blijvend letsel heeft opgelopen. De motorrijder is ten val gekomen ter hoogte van een trens (een tijdelijke, met klinkers bestrate opbreking van het wegdek) en met een betonnen 'bermbeschermer' in aanraking gekomen. Hij is arbeidsongeschikt geraakt en ontvangt sindsdien op grond van de WIA een IVA-uitkering. Het UWV wil het bedrag van de uitkeringen die het sinds het ongeval aan de benadeelde heeft verstrekt, verhalen op de gemeente. Het UWV baseert zijn vordering op artikel 99 WIA jo. artikel 6:162 BW. Het UWV heeft daartoe gesteld dat de trens (door zijn vorm en diepte) en de betonnen bermbeschermers een zodanig gevaarlijke situatie opleverden, dat de gemeente deze niet had mogen laten voortbestaan. Daarbij stelt het UWV in een onredelijk zware bewijspositie te zijn gebracht, doordat de trens daags na het ongeval is geasfalteerd, zodat onderzoek niet meer mogelijk was. In dit verband bepleit het UWV enige bewijsrechtelijke tegemoetkoming. Het hof heeft daartoe geen aanleiding gezien en vervolgens de vorderingen afgewezen, omdat het UWV niet in het bewijs van zijn stellingen is geslaagd.

Het UWV komt hiertegen in cassatie op en klaagt er in dit verband (onder meer) over dat in casu de bewijslast niet is omgekeerd en de gemeente evenmin is belast met een verzwaarde motiveringsplicht ter zake van haar betwisting van de stellingen van het UWV. Het oordeel van het hof dat het UWV niet in het bewijs van zijn stellingen omtrent het bestaan van een gevaarlijke situatie is geslaagd, is volgens het UWV tevens onbegrijpelijk. De conclusie van de advocaat-generaal (ECLI:NL:PHR:2017:1427) strekt tot verwerping van het cassatieberoep. De Hoge Raad oordeelt dat de in het middel aangevoerde klachten niet tot cassatie kunnen leiden en doet de zaak af met artikel 81 RO.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:208

Zaaknummer: 17/00168

Rechters: C.A. Streefkerk, A.H.T. Heisterkamp, M.V. Polak, M.J. Kroeze en C.H. Sieburgh

Advocaten: K. Teuben en P.A. Fruytier

Wetsartikelen: 81 RO

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op partner. Moeder van slachtoffer niet-ontvankelijk in vordering strekkende tot vergoeding van shockschade (€ 3.500). Wel sprake van emotionele schok, maar geen in de psychiatrie erkend ziektebeeld. Vordering materiële schadevergoeding (begrafeniskosten) wel toewijsbaar voor bedrag van € 2.305,21. Geen eigen schuld slachtoffer. Handelingen slachtoffer wel geleid tot worsteling, maar niet gericht op zijn overlijden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:479

Zaaknummer: 16/700126-17

Rechters: M.N. Noorman, R.C.J. Hamming en E.C. Ruinaard

Advocaten: W.J. Ausma en Y. Horst

Wetsartikelen: 287 Sr, 6:106 lid 1 sub b BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor wederrechtelijke vrijheidsberoving, gijzeling en valsheid in geschrifte. Rechter bij Iraqi High Tribunal betrokken geweest bij het (laten) opmaken van valse arrestatiebevelen tegen zijn schoonzoon en diens broer. Toewijzing immateriële schadevergoeding van € 1.200 aan schoonzoon.

Verdachte is vanaf 7 september 2009 in Irak als rechter werkzaam geweest en rond 11 april 2011 is hij benoemd tot president van het Iraqi High Tribunal. Dit tribunaal is na de val van het regime van Saddam Hoessein opgericht om de ernstige misdrijven te berechten die onder dit regime zijn begaan tegen de Iraanse bevolking. Tussen verdachte en zijn toenmalige schoonzoon (slachtoffer 1) is een conflict ontstaan toen slachtoffer 1 wilde scheiden van de dochter van verdachte. Verdachte wilde invloed uitoefenen op de scheiding, maar slachtoffer 1 liet dit niet toe. Verdachte heeft gedreigd een arrestatiebevel uit te vaardigen tegen slachtoffer 1 wanneer deze laatste de eisen van verdachte betreffende de scheiding niet zou realiseren. Slachtoffer 1 weigerde echter de eisen van verdachte in te willigen. Daarop heeft verdachte in 2010 daadwerkelijk een nationaal arrestatiebevel laten opmaken tegen slachtoffer 1 en diens broer (slachtoffer 2). Volgens dit bevel werden slachtoffers 1 en 2 verdacht van het plegen van oorlogsmisdrijven. Slachtoffer 2, woonachtig in Irak, is ten gevolge van dit arrestatiebevel enkele dagen vastgehouden in Irak. Pas toen slachtoffer 1 te kennen gaf de eisen van verdachte te zullen inwilligen, is slachtoffer 2 vrijgelaten. Toen later bleek dat slachtoffer 1 in werkelijkheid niet van plan was dit te doen, heeft verdachte een internationaal arrestatiebevel uitgevaardigd tegen slachtoffer 1. Slachtoffer 1 is naar aanleiding van dit arrestatiebevel in Nederland door de politie gedurende meer dan een uur van zijn vrijheid beroofd. In 2017 is het internationale aanhoudingsbevel tegen slachtoffer 1 geannuleerd, maar het Iraakse aanhoudingsbevel tegen hem is nog altijd van kracht. De arrestatiebevelen hebben een grote impact gehad op slachtoffer 1 en zijn familie. Door het arrestatiebevel is het voor slachtoffer 1 gedurende een lange periode niet mogelijk geweest om zijn familie in Irak te bezoeken.

Slachtoffer 1 voegt zich als benadeelde partij in het geding en vordert een vergoeding voor zijn immateriële schade (€ 6.500). Ter onderbouwing van dit bedrag haalt hij een eerdere zaak aan, waarin een moeder schade had geleden als gevolg van de vermissing gedurende een jaar

van haar drie minderjarige kinderen. De rechtbank oordeelt dat de schade die de moeder in de aangehaalde zaak heeft geleden, van een andere orde is dan de door slachtoffer 1 geleden schade, omdat slachtoffer 1 in de betreffende periode wel contact kon onderhouden met zijn (meerderjarige) familieleden. De rechtbank volstaat daarom met een bedrag van € 1.200 ter vergoeding van de immateriële schade.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:1354

Zaaknummer: 09.748002.16

Rechters: M.T. Renckens, E.J. van As en C.I.H. Kerstens-Fockens

Advocaten: R. Malewicz en B. Polman

Wetsartikelen: 225 Sr, 282 Sr en 282a Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor bedreiging met gebruikmaking van een doorgeladen wapen. Slachtoffer aangetast in zijn persoon als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW. In een geval als het onderhavige niet vereist dat de psychische schade naar objectieve maatstaven is vastgesteld. De rechtbank wijst vorderingen tot immateriële schade gedeeltelijk toe (€ 1.000).

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor het met een doorgeladen vuurwapen bedreigen van zijn neef. De neef van de verdachte voegt zich als benadeelde partij in het strafproces. Hij vordert een vergoeding voor zijn immateriële schade (€ 2.000). De rechtbank is van oordeel dat het slachtoffer is aangetast in zijn persoon, als bedoeld in artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW. Daarvoor is volgens de rechtbank in een geval als het onderhavige niet vereist dat de psychische schade naar objectieve maatstaven is vastgesteld. In beginsel volgt uit artikel 6:106 lid 1 onder b BW dat dit wel vereist is, maar de Hoge Raad aanvaardt uitzonderingen op deze regel in verband met de bijzondere ernst van de normschending en de gevolgen daarvan voor het slachtoffer (zie HR 29 juni 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW1519). De rechtbank is van mening dat misdrijven als het onderhavige (iemand bedreigen met een doorgeladen pistool), naar hun aard en ernst een aantasting van de persoon opleveren. Bovendien hebben zulke misdrijven vaak onvermijdelijke gevolgen voor het slachtoffer, in die zin dat slachtoffers van dit soort ernstige feiten daar vaak nog jarenlang last van ondervinden en de herinnering eraan hen hindert in hun dagelijks bestaan. De rechtbank acht de immateriële schade toewijsbaar tot een bedrag van € 1.000. Ten aanzien van het restant van de gevorderde immateriële schadevergoeding wordt de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaard. Dit gedeelte van de vordering is namelijk niet eenvoudig vast te stellen en de rechtbank is van oordeel dat een onderzoek naar de juistheid en omvang van dit deel van de vordering, een onevenredige belasting van het strafgeding zou opleveren.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 09-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:569

Zaaknummer: 01/845205-17

Rechters: A.C. Palmboom, P.J.H. van Dellen en J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen: 285 Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Hoofdaannemer en onderaannemer hoofdelijk aansprakelijk voor schade zzp'er na ongeluk met heftruck. Schending zorgplicht.

Feiten

A verrichtte sinds 19 maart 2007 als zzp'er werkzaamheden als metselaar en voegenlijmer in zijn eenmanszaak. Y heeft met X op 14 juni 2012 een overeenkomst van onderaanneming gesloten voor de uitvoering van metselwerkzaamheden en lijmwerk ten behoeve van een bouwproject. In de overeenkomst wordt X aangeduid als 'de hoofdaannemer' en Y als 'de onderaannemer'. Op 17 oktober 2012 is A geraakt door een omvallende palletheftruck terwijl hij aan het werk was op het project. Bij het ongeval werden zijn scheenbeen, kuitbeen en voet gebroken en werd zijn enkel verbrijzeld. A vordert dat de rechtbank voor recht verklaart dat de hoofdaannemer en de onderaannemer hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade.

Oordeel

Uit de productinformatie van de palletheftruck blijkt dat deze geschikt is voor werkzaamheden in magazijnen en fabriekshallen. De handleiding vermeldt uitdrukkelijk dat alleen op een harde en vlakke ondergrond gereden mag worden en ook de monteur van de leverancier benadrukt het belang van een vlakke vloer. Vaststaat dat de vloer van de eerste verdieping waar de palletheftruck werd gebruikt niet was geëgaliseerd. Verder was de palletheftruck bedoeld om pallets omhoog te tillen en te verplaatsen. Het optillen en verplaatsen van de big bag door deze met de bovenste lepels aan de lussen op te hijsen en daarmee te gaan rijden, zoals A en Z hebben gedaan, is een onjuist gebruik van de palletheftruck. De rechtbank constateert dan ook dat het ongeval het gevolg is van het rijden over een ongeschikte vloer, of van het op onjuiste wijze beladen van de palletheftruck, of het gevolg van een combinatie van deze beide factoren. In ieder geval heeft het ongeluk kunnen gebeuren door het gebruik van de palletheftruck op een wijze waarvoor deze niet was bedoeld. Het gaat hier om het onoordeelkundig gebruik van de palletheftruck en niet om een veiligheidsaspect dat specifiek geldt voor metselwerkzaamheden. De stelling van X dat zij geen veiligheidsinstructies kon geven omdat zij onvoldoende kennis heeft van het specialisme

metselwerkzaamheden gaat daarom niet op. Het is aannemelijk dat het bij de toolboxmeetings niet ging om de veiligheidsaspecten die specifiek gelden voor het metselwerk – X stelt immers zelf dat ze daarvoor de kennis niet in huis heeft – maar om algemene veiligheidsaspecten op de bouwplaats. De waarschuwing dat de werktuigen uitsluitend gebruikt mogen worden voor het doel waarvoor zij bestemd zijn, is zo’n algemeen veiligheidsaspect. Gesteld noch gebleken is dat X zich ervan vergewist heeft dat haar (veiligheids)instructies werkelijk werden overgedragen aan degenen die niet aan deze bijeenkomsten deelnamen. Op grond van het voorgaande moet reeds worden geoordeeld dat X er niet alles aan heeft gedaan om het specifieke gevaar dat zich hier heeft voorgedaan te voorkomen. Ook ten aanzien van Y is de rechtbank van oordeel dat is voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 7:658 lid 4. De werkzaamheden van A werden verricht in de uitoefening van het metselbedrijf van Y. Op grond van zijn zorgplicht had Y de metselaars voorafgaand aan het gebruik van de pallethefttruck over dit gebruik moeten instrueren. De rechtbank wijst de vordering toe.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:538

Zaaknummer: C/16/412491 / HA ZA 16-243

Rechters: M.J. Slootweg

Advocaten: N.C. Haase, J.M. Comans-Diesfeldt, S. van Steenwijk en H. Lebbing

Wetsartikelen: 7:658 lid 4 BW

RECHTSPRAAK

X/Struyk Verwo Infra B.V.

Asbestzaak, mesothelioom. De kantonrechter acht met name de gezichtspunten c en e van bijzonder belang, zodat niet gezegd kan worden dat het beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is.

Feiten

Mevrouw X is de echtgenote, weduwe en erfgename van de in augustus 2015 overleden heer Y. De heer Y is in de periode van 1970 tot ongeveer 1973 monteur en van 1973 tot 1985 technisch bedrijfsleider geweest bij Cruquius (nu Struyk). In de periode van 1973 tot 1985 was de heer Y technisch bedrijfsleider en begaf zich toen regelmatig in de fabriekshallen waar asbesthoudende materialen vrijkwamen. In de periode van 1985 tot 1995 is hij blootgesteld aan asbesthoudende materialen bij het vervangen van asbesthoudende golfplaten. Op 18 september 2014 is bij de heer Y (toen 68 jaar) de diagnose maligne mesothelioom vastgesteld. Bij brief van 3 november 2014 heeft de heer Y Struyk aansprakelijk gesteld voor de door hem als gevolg van zijn ziekte geleden materiële en immateriële schade. Op 5 november 2014 is het Instituut asbestslachtoffers aangevangen met bemiddeling ter verkrijging van schadevergoeding wegens diens ziekte maligne mesothelioom en heeft zij Struyk aansprakelijk gesteld. Bij brief van 22 oktober 2015 heeft het Instituut asbestslachtoffers aan mevrouw X medegedeeld dat de bemiddeling zonder resultaat wordt beëindigd. Begin december 2015 heeft de gemachtigde van mevrouw X nogmaals aan Struyk verzocht om aansprakelijkheid te erkennen en de door de heer Y geleden schade te vergoeden. Als reactie heeft de gemachtigde van Struyk bij e-mailbericht van 15 december 2015 medegedeeld dat Struyk geen aansprakelijkheid erkent en zich beroept op verjaring. Mevrouw X vordert onder meer dat voor recht wordt verklaard dat Struyk onrechtmatig heeft gehandeld jegens de heer Y en mevrouw X, althans tekort is geschoten in de op haar rustende zorgplicht en daardoor schadeplichtig is geworden, alsmede vergoeding van de geleden schade (immaterieel en materieel).

Oordeel

De vraag is allereerst of de heer Y tijdens zijn werkzaamheden bij Cruquius aan asbest is blootgesteld. Als vaststaand wordt aangenomen dat de heer Y in zijn functie als monteur (1970-1973) bij Cruquius aan asbest is blootgesteld. Niet is komen vast te staan dat de heer Y als leidinggevende (1973-1985) is blootgesteld aan asbest. Rest nog de vraag of er blootstelling aan asbest heeft plaatsgevonden tijdens de verbouwingswerkzaamheden in 1987. Mevrouw X dient te bewijzen dat de heer Y in 1987 op het terrein van Cruquius is blootgesteld aan asbest. De bewijslevering kan evenwel achterwege blijven voor zover het beroep van Struyk op verjaring van aansprakelijkheid voor de periode van blootstelling in 1970-1973 niet opgaat en doorbroken wordt.

Doorbreking verjaring?

De kantonrechter neemt zeven door de Hoge Raad ontwikkelde gezichtspunten in aanmerking. De kantonrechter overweegt dat het feit dat de gevorderde schadevergoeding ten goede zal komen aan mevrouw X als nabestaande geen aanleiding vormt om gezichtspunt (a) ten nadele van haar te laten strekken. De kantonrechter gaat ervan uit dat mevrouw X geen andere uitkering heeft dan de TAS-uitkering. Dit gezichtspunt (b) strekt derhalve eveneens ten voordele van mevrouw X. De kantonrechter is voorts van oordeel dat Cruquius niet kan worden verweten dat zij geen specifieke maatregelen heeft genomen ter voorkoming van iedere blootstelling aan asbest. Op grond van het voorgaande wordt geoordeeld dat er tijdens Cruquius geen sprake is van ernstige verwijtbaarheid. Dit gezichtspunt (c) strekt dan ook ten voordele van Struyk. Naar het oordeel van de kantonrechter had Struyk vóór het verstrijken van de verjaringstermijn geen rekening hoeven te houden met de mogelijkheid dat zij voor de schade aansprakelijk zou zijn. Geoordeeld wordt dan ook dat dit gezichtspunt (d) ten voordele van Struyk strekt. Struyk heeft naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende weersproken gesteld dat er weinig documentatie bewaard is gebleven. Daardoor heeft Struyk een beperkte mogelijkheid om verweer te voeren bij doorbreking van de verjaringstermijn en dit gezichtspunt (e) strekt dan ook ten voordele van Struyk. Struyk heeft onweersproken gesteld dat de schade niet door haar verzekering is gedekt, zodat dit gezichtspunt (f) ten voordele van haar strekt. Gebleken is dat de heer Y Struyk binnen enkele maanden na de vastgestelde diagnose mesothelioom aansprakelijk heeft gesteld en geoordeeld wordt dat dit binnen een redelijke termijn heeft plaatsgevonden. Dit gezichtspunt (g) strekt dan ook ten voordele van mevrouw X. De gezichtspunten a, b en g pleiten voor doorbreking van de verjaringstermijn, maar daartegenover staan de gezichtspunten c, d, e en f die voor toepassing van de verjaringsregel pleiten. Daarbij acht de kantonrechter met name de gezichtspunten c en e van bijzonder belang, gelet ook op de ratio van het instituut verjaring. Het vorenstaande in aanmerking nemende kan dus niet gezegd worden dat het beroep op verjaring naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Struyk komt dus een beroep op

verjaring toe voor wat betreft de vordering gegrond op de periode 1970-1973. Gezien het voorgaande zal mevrouw X worden toegelaten om te bewijzen dat de heer Y in 1987 op het terrein van Cruquius is blootgesteld aan asbest bij de vervanging van daken.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 24-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:8679

Zaaknummer: 5279797 CV EXPL 16-4750

Rechters: Meyboom

Advocaten: G.P. Sholeh en H.A. Pasveer

Wetsartikelen: 3:310 BW, 843a Rv, 7:611 BW en 7:658 BW